Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Ἀπριλίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 15

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια).

ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Τὸ μυστήριον διευκρινίσθη μετ' ὀλίγον, χάρις εἰς τὰς σχισμάδας τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου νέφους.

Αἱ ἀπειροπληθεῖς χελῶναι ἐπροχώρουν συνεσφιγμέναι εἰς μάζαν συμπαγῆ, καὶ ἀποτελοῦσαι ὡς ἕνα ἀπέραντον φολιδωτὸν τάπητα, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτεν ἔκτασιν πολλῶν τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κινητοῦ τούτου τάπητος ἔτρεχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ περὶ τὰ ἑκατὸν ζῷα, τὰ ὁποῖα εἶχον ζητήσει ἐπ' αὐτοῦ καταφύγιον, διὰ νὰ μὴ συνθλιβοῦν. Ἦσαν πίθηκοι καὶ ἄλλα ζῷα τῶν βενεζουελικῶν πεδιάδων, πάνθηρες, ἀγριόγατοι, θῶες καὶ τίγρεις, — ὄχι ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι ἐπὶ τῶν χελωνῶν, παρ' ἐὰν ἔτρεχον ἐλευθέρως εἰς τὸ δάσος ἢ εἰς τὴν πεδιάδα.

Κατὰ τῆς ἀγέλης ταύτης τῶν θηρίων ἠμύνοντο δύο ἄνδρες, πυροβολοῦντες διὰ τυφεκίων καὶ πολυκρότων.

Ἤδη μερικὰ πτώματα κατέκειντο ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν ὀστρακοδέρμων, τῶν ὁποίων ἡ κυματοειδὴς κίνησις μόνον τοὺς ἀνθρώπους ἐδυσκόλευεν, διότι δὲν ἠδύναντο νὰ στηρίξουν τοὺς πόδας των, ἐνῷ τὰ τετράποδα καὶ οἱ πίθηκοι περιεπάτουν ἐπὶ τῶν χελωνῶν ἀνενοχλήτως.

Ποῖοι ἦσαν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες;... Οὔτε ὁ κ. Μαρσὰλ οὔτε ὁ Ἔπαρχος κατώρθωσαν νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν, ἕνεκα τῆς ἀποστάσεως. Ἐφαίνετο ὅμως ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν των, ὅτι δὲν ἦσαν Ἰνδοί. Μήπως λοιπὸν ἐπρόκειτο περὶ τῶν δύο ἐκείνων Γάλλων, τῶν ὁποίων εἰς μάτην ἀνέμενον τὴν ἐπιστροφήν;...

Ἀρά γε ὁ Παῦλος Κερμὼρ θὰ εἶχε τὴν χαρὰν νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ συμπατριώτας του;

Ὁ μικρὸς ὅμιλος ἐσταμάτησεν. Ἦτο φρόνιμον νὰ προχωρήσουν περισσότερον; Ὄχι βέβαια. Θὰ νεχαιτίζοντο ἀπὸ τὰς πρώτας τάξεις τῶν χελωνῶν, θὰ ἠναγκάζοντο μετ' ὀλίγον νὰ ὀπισθοχωρήσουν, καὶ δὲν θὰ κατώρθωναν νὰ φθάσουν τοὺς δύο ἄνδρας, περικυκλωμένους πανταχόθεν ἀπὸ τὴν ἀγέλην τῶν θηρίων.

Ἐν τούτοις ὁ Παῦλος ἐπέμενε νὰ σπεύσουν πρὸς βοήθειάν των, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦσαν ὁ ἐξερευνητὴς καὶ ὁ φυσιοδίφης.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ κ. Μαρσάλ, καὶ ἀνωφελές... Θὰ ἐξετιθέμεθα εἰς κίνδυνον, χωρὶς νὰ εἰμπορέσωμεν νὰ τοὺς βοηθήσωμεν... Καλλίτερα εἶνε νὰ ἀφίσωμεν τὰς χελώνας νὰ φθάσουν μέχρι τοῦ ποταμοῦ... Ἐκεῖ πλέον θὰ διασκορπισθοῦν μόναι των.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Ἔπαρχος· ἀλλὰ μᾶς ἀπειλεῖ μέγας κίνδυνος.

— Δηλαδή;

— Ἂν αἱ μυριάδες τῶν χελωνῶν συναντήσουν εἰς τὸν δρόμον των τὴν Οὐρβάναν, ἂν δὲν ἀλλάξουν διεύθυνσιν ὅταν θὰ πλησιάζουν εἰς τὸν ποταμόν... πάει τὸ χωριό!

Δυστυχῶς, τίποτε δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν καταστροφήν. Ἅμα θὰ ἔκαμπτε τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, τὸ βραδὺ ἀλλ' ἀκαταγώνιστον ἐκεῖνο ρεῦμα θὰ ἐχώρει πρὸς τὴν Οὐρβάναν, ἐκ τῆς ὁποίας μόνον διακόσια μέτρα τὸ ἐχώριζον τότε. Καὶ τὰ πάντα θὰ ἐνετρέποντο, θὰ συνετρίβοντο, θὰ κατεστρέφοντο ἐντὸς τοῦ χωρίου. Δὲν θὰ ἔμενεν ὀρθία οὔτε μία καλύβη, οὔτε ἓν δένδρον, οὔτε ἕνας θάμνος, ἐκεῖ ἔθεν θὰ διήρχετο ἡ χελωνοπλημμύρα.

— Φωτιά!.. φωτιά!.. ἀνέκραξεν ὁ κ. Μαρσάλ.

Τῷ ὄντι, τὸ πῦρ θὰ ἦτο ὁ μόνος φραγμός, τὸν ὁποῖον ἠδύναντο ναντιτάξουν κατὰ τῆς εἰσβολῆς.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία, ἐννοήσαντες ποῖον φοβερὸν κίνδυνον διέτρεχον, κατελήφθησαν ὑπὸ πανικοῦ

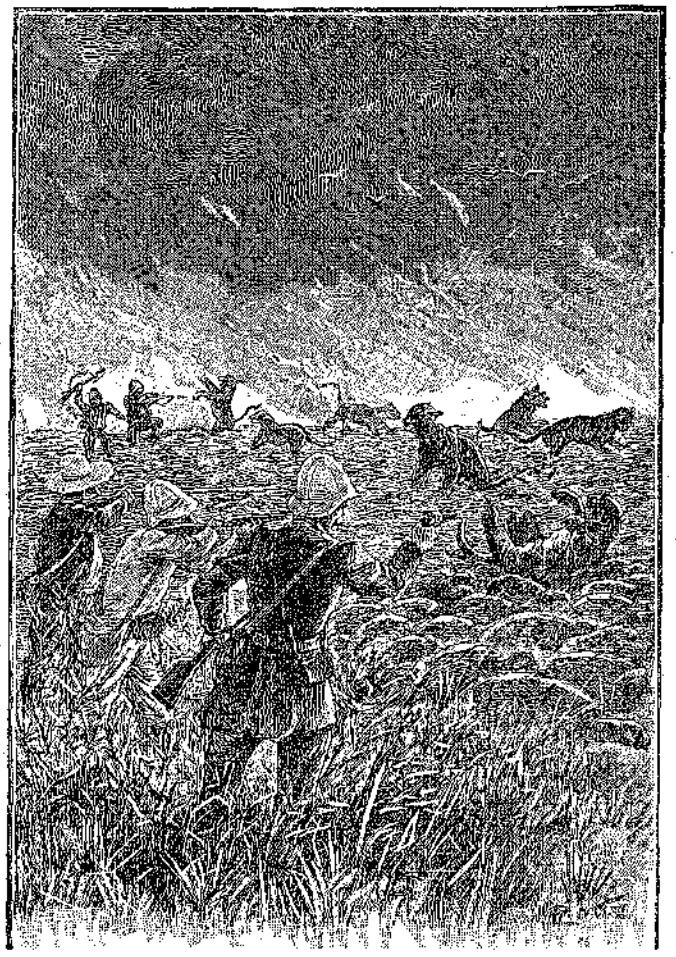

« Τεθέντα οὕτω μεταξὺ δύο πυρῶν, τινὰ τῶν θηρίων ἔπεσαν ὑπὸ τὰς σφαίρας.» (Σελ. 118, στήλ. α'.)

καὶ ἤρχισαν νὰ ἐκβάλλουν κραυγὰς τρόμου.

Ἀμέσως οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων καὶ τὰ πληρώματά των ἀνέλαβον τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας. Ἔμπροσθεν τοῦ χωρίου ὑπῆρχον ἐκτεταμένα λειβάδια, σκεπασμένα μὲ πυκνὴν χλόην, τὴν ὁποίαν δύο ἡμέραι φλογεροῦ ἡλίου ἤρκεσαν νὰ ποξηράνουν· ἐπὶ τῶν λειβαδίων τούτων ὀπωροφόρα τινὰ δένδρα ἐξέτεινον τοὺς κλάδους των, φορτωμένους ἀπὸ καρπούς. Δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσουν νὰ τα θυσιάσουν, καὶ δὲν ἐδίστασαν

Εἰς δέκα δώδεκα σημεῖα, ἑκατὸν βήματα μακρὰν τῆς Οὐρβάνας, τὸ πῦρ ἐτέθη ταυτοχρόνως. Φλόγες ἀνεπήδησαν, ὡς νὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐδάφους. Καπνὸς ἀπέραντος ἀνεμίχθη μὲ τὸ νέφος τοῦ κονιορτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκλινε τώρα πρὸς τὸν ποταμόν. . .

Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ ἀγέλη τῶν χελωνῶν ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ, καὶ θὰ ἐπροχώρει βεβαίως ἐφ' ὅσον ἡ πρώτη γραμμὴ δὲν προσεβάλλετο ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς. Τότε ὅμως τί θὰ ἐγίνετο; Μήπως αἱ τελευταῖαι τάξεις θὰ ὤθουν τὰς πρώτας μέχρι τῶν φλογῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἔσβυνον συνθλίβουσαι τὰ χόρτα; Καὶ ἡ Οὐρβάνα;

Ὄχι, τὸ σχέδιον τοῦ κ. Μαρσὰλ ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ.

Κατ' ἀρχάς, ὑπεδέχθησαν τὰ θηρία οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, τοῦ κ. Μιγκὲλ καὶ τῶν λοιπῶν ἐνόπλων, ἐν ᾧ οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ περικυκλωθέντες ὑπὸ τοῦ κινουμένου ὄγκου τῶν χελωνῶν, ἐξήντλουν κατὰ τῶν ζῴων καὶ τὸ τελευταῖόν των φυσίγγιον.

Τεθέντα οὕτω μεταξὺ δύο πυρῶν, τινὰ τῶν θηρίων ἔπεσαν ὑπὸ τὰς σφαίρας. Τὰ ἄλλα, τρομάξαντα αἴφνης ἀπὸ τὰς οὐρανομήκεις φλόγας, ἐζήτησαν νὰ γλυτώσουν, διευθυνόμενα πρὸς ἀνατολάς, καὶ κατώρθωσαν νὰ φύγουν, κατόπι τῶν πιθήκων, οἱ ὁποῖοι προηγοῦντο γεμίζοντες τὸν ἀέρα μὲ φωνὰς ὀξείας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεάθησαν οἱ δύο ἄνδρες τρέχοντες πρὸς τὸν πύρινον φραγμόν, πρὶν νὰ φθάσουν ἀκόμη αἱ πρῶται τάξεις τῶν χελωνῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζουν βραδέως καὶ βαρέως.

Μετ' ὀλίγον, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν,—διότι ἦσαν αὐτοί, — εὑρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ πλησίον τοῦ κυρίου Μαρσὰλ καὶ τῶν συντρόφων του.

Τότε, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πυρίνου ἐκείνου παραπετάσματος, ἁπλουμένου εἰς μῆκος πεντακοσίων μέτρων, ἡ ἀγέλη τῶν χελωνῶν ἐξέκλινε πρὸς ταριστερᾷ· κατόπι, ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὸ χωρίον, κατῆλθε τὴν ὄχθην καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Ὀρενόκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΣΜΟΥ

Κατόπι τῆς ἀπροσδοκήτου αὐτῆς εἰσβολῆς, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταστρέψῃ τὴν Οὐρβάναν, ἡ ἀναχώρησις τῶν πλοιαρίων ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἂν οἱ δύο Γάλλοι εἶχον σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ Ὀρενόκου μέχρις Ἁγίου Φερνάνδου, δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ συνταξειδεύσουν; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δὲν ἔπρεπε νὰ τους ἀναμείνουν, ἕως νὰ ξεκουρασθοῦν καὶ νὰ προετοιμασθοῦν;

Βεβαιότατα. Αὐτὸ ἔκριναν καλὸν οἱ συνετοὶ κύριοι Μιγκέλ, Φέλιπ καὶ Βαρίνας, καὶ πολὺ θὰ ἐξεπλήττοντο ἂν ἐμάνθανον ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ ἀνεψιός του δὲν εἶχον τὴν ἰδίαν γνώμην. Ἄλλως τε, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἔχοντες ἰδικόν των πλοιάριον, δὲν θὰ ἐγίνοντο οὔτε φόρτωμα οὔτε ἐμπόδιον εἰς κανένα· καὶ ὅ,τι δήποτε ἂν ἐσκέπτετο ὁ γηραιὸς στρατιώτης, θὰ ἦτο πολὺ μεγαλητέρα ἀσφάλεια διὰ τὰ τρία πλοιάρια, ἂν ἐταξείδευαν ἀπὸ κοινοῦ.

— Ἔπειτα, μὴν λησμονεῖς ὅτι εἶνε πατριῶταί μας, τῷ εἶπεν ὁ Παῦλος Κερμώρ.

— Ναί, ἀλλὰ πολὺ νέοι! ἐψιθύρισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, σείων τὴν κεφαλήν.

Ὁπωσδήποτε, ὅλοι ἐνδιεφέροντο νὰ μάθουν τὴν ἱστορίαν των, καὶ ὅταν οἱ νεήλυδες ἔμαθον ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ νεανίας ἦσαν Γάλλοι,— καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Βρετάνην,— ἔσπευσαν νὰ τὴν διηγηθοῦν.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἐτῶν εἰκοσιέξ, κατήγετο ἀπὸ τὴν Βρέστην. Μετά τινας ἀποστολάς, τὰς ὁποίας ἤγαγεν εἰς πέρας εὐτόλμως, εἶχεν ἐπιφορτισθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας νὰ ἐξερευνήσῃ τὰς χώρας τοῦ Ὀρενόκου, καὶ πρὸ ἓξ ἑβδομάδων εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ δέλτα τοῦ ποταμοῦ.

Δικαίως ἐθεωρεῖτο ὁ νέος οὗτος ὡς ἐξερευνητὴς μεγάλης ἀξίας, γενναῖος, ἀποφασιστικός, συνετῶν τόλμην μὲ σύνεσιν. Ἡ μαύρη του κόμη, οἱ ζωηροί του ὀφθαλμοί, τὸ ὡραῖόν του ὑγιὲς χρῶμα, τὸ ὑψηλόν του μᾶλλον ἀνάστημα, ἡ εὐρωστία του, ἡ φυσική του κομψότης, τὰ πάντα ἐκίνουν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συμπάθειαν. Ἤρεσκε χωρὶς νὰ ἐπιζητῇ ἀρέσκῃ, διότι ἦτο ἁπλοῦς, φυσικός, ἀπηλλαγμένος ἀπὸ πᾶσαν ἐπιτήδευσιν, ἀπὸ πᾶσαν προσπάθειαν ἐπιδείξεως. Ὁ σύντροφός του Γερμανὸς Πατέρν,—ἐτῶν εἰκοσιοκτώ,— ἦτο καὶ αὐτὸς βρετανὸς ἐκ Ρεννῶν, ὅπου εἶχε πατέρα, ἀνώτερον δικαστικόν, μητέρα καὶ δύο ἀδελφάς· ἐν ᾧ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, υἱὸς μονογενής, εἶχε χάσῃ τοὺς γονεῖς του, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκληρονόμησε περιουσίαν, ἀρκετὴν νὰ τῳ ἐξασφαλίσῃ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν, διακεκριμένος ὅσον καὶ ὁ ἀρχαῖός του συμμαθητής, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεταξείδευε τώρα, κατ' ἐντολὴν καὶ αὐτὸς τοῦ Ὑπουργείου, εἶχεν ὅμως πολὺ διαφορετικὸν χαρακτῆρα. Ἐπήγαινεν ὅπου τὸν ὡδήγει ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, χωρὶς νὰ φέρῃ ποτὲ καμμίαν ἀντίρρησιν. Ἦτο ἐμπαθὴς διὰ τὴν Φυσικὴν Ἱστορίαν καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν Φυτολογίαν, ἐκτὸς τῆς Φωτογραφίας, εἰς τὴν ὁποίαν κατεγίνετο μετ' ἀγάπης. Θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ φωτογραφήσῃ καὶ ὑπὸ τὰς ὀβίδας, χωρὶς νὰ ταραχθῇ περισσότερον τῆς μηχανῆς του. Ὡραῖος δὲν ἦτο ἀλλ' οὔτε καὶ ἄσχημος, διότι εἶχεν ἐξυπνην, ἐκφραστικὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἦτο αἰωνίως εὔθυμος. Ὀλίγον χαμηλότερος τοῦ φίλου του κατὰ τὸ ἀνάστημα, ἔχαιρεν ὑγείας σιδηρᾶς καὶ ὀργανισμοῦ ἰσχυροτάτου· πεζοπόρος ἀκαταπόνητος, εἶχεν ἀπὸ τοὺς στομάχους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι χωνεύουν τὰ πάντα, καὶ ποτὲ δὲν παρεπονεῖτο ἂν τὸ γεῦμα ἐβράδυνεν ἢ ἂν ἦτο λιτότατον. Μαθὼν ὁποία ἀποστολὴ ἀνετέθη εἰς τὸν φίλον του Ἑλλώκ, προσεφέρθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὡς βοηθός. Καὶ ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ ὁ ἐξερευνητὴς καλλίτερον καὶ χρησιμώτερον σύντροφον, ἀπὸ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἐκ παιδικῆς του ἡλικίας; Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποστολήν, αὕτη θὰ διήρκει ὅσον ἦτο ἀνάγκη. Οὐδεὶς περιορισμὸς ἐτέθη ἐκ τῶν προτέρων. Θὰ ἐπεξετείνετο ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ Ὀρενόκου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν παραποταμίων του, τῶν μόλις σημειουμένων εἰς τοὺς χάρτας, εἰδικῶς δὲ εἰς τὴν μεσαίαν αὐτοῦ μοῖραν, μέχρι τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, πολίχνην, ἥτις κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Ὑπουργοῦ, θὰ ἦτο τὸ ἔσχατον ὅριον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἔφθανον οἱ ἐξερευνηταί.

Μένει τώρα νὰ εἴπωμεν ὑπὸ ποίους ὅρους, ἀφ' οὗ ἐσπούδασαν τὸν Ὀρενόκον ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν του μέχρι τῆς Βολιβάρης, καὶ ἀπὸ ταύτης μέχρι τῆς Οὐρβάνας, οἱ δύο φίλοι ἠθέλησαν νὰ ἐξερευνήσουν καὶ τὰνατολικὰ τοῦ ποταμοῦ. Ἀφῆκαν τὰ πλοιάριά των καὶ τὰς ἀποσκευάς των εἰς τὴν Οὐρβάναν, ἐπῆραν μαζί των ὁ μὲν τὰ γεωγραφικά του ἐργαλεῖα, μίαν ἐπαναληπτικὴν καραμπίναν καὶ ἓν ρεβόλβερ, ὁ δὲ τὸ βοτανολογικόν του κιβώτιον καὶ τὰ αὐτὰ ὅπλα,— ἐξεκίνησαν δὲ κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν Σιέρραν Ματαπέῦ, ἀτελῶς ἐξερευνηθεῖσαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀκολουθία Γιαρούρων, ἐφοδιασμένων μὲ τὰ ὑλικὰ προχείρου κατασκηνώσεως, τοὺς συνώδευε. Τριακόσια χιλιόμετρα τοὺς ἐχώριζαν ἤδη ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ἔσχατον ὅριον τῆς ἐκδρομῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία διήρκεσε περὶ τὰς τρεῖς ἑβδομάδας. Καὶ ἀφ' οὗ ἐμελέτησαν τὸν Σιαπούρον πρὸς νότον καὶ τὸ Χελωνοποτάμον πρὸς βορρᾶν, ἀφ' οὗ ἔκαμαν διαφόρους ὁρογραφικὰς καὶ ὑδρογραφικὰς παρατηρήσεις, ἀφ' οὗ συνέλεξαν φυτὰ πρὸς πλουτισμὸν τῆς συλλογῆς τοῦ βοτανικοῦ, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν ἤρχισαν τὸ ταξείδιον τῆς ἐπανόδου.

Τότε παρουσιάσθησαν τὰ σοβαρὰ καὶ ἀπροσδόκητα

Καὶ ἐν πρώτοις, οἱ δύο νέοι προσεβλήθησαν ἀπὸ συμμορίαν τῶν Ἰνδῶν ἐκείνων Μπράβων, οἱ ὁποῖοι λυμαίνονται τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας. Ἀπωθήσαντες, ὄχι ἀκινδύνως, τὰς ἐφόδους ταύτας, ἠναγκάσθησαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν μετὰ τῆς ἀκολουθίας των μέχρι τῶν προπόδων τῆς Σιέρρας Ματαπέῦ, ὅπου ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες τοὺς ἐγκατέλειψαν προδοτικῶς. Τοῖς ἔκλεψαν ὅ,τι εἶχον μαζί των διὰ τὸ ταξείδιον καὶ τους ἀφῆκαν μόνον μὲ τὰ ἐργαλεῖά των καὶ μὲ τὰ ὅπλα των· εὑρίσκοντο δὲ τότε εἴκοσι λεύγας μακρὰν τῆς Οὐρβάνας. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ χωρίον, κυνηγοῦντες διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν καθημερινήν των τροφήν, κατακλινόμενοι ὑπὸ τὰ δένδρα, τοῦ ἑνὸς κοιμωμένου, τοῦ ἄλλου ἀγρυπνοῦντος μὲ τὴν σειράν του.

Οὕτω τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρας πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, συνεπείᾳ τοῦ σεισμοῦ ὁ ὁποῖος συνετάραξε τὴν χώραν, ἡ φοβερὰ ἔξοδος τῶν χελωνῶν τοὺς ἀπέκλεισεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον καταλυθῇ. Νὰ ὑπερβοῦν τὸν κινούμενον ὄγκον ἦτο ἀδύνατον, διότι ἡ δίοδος ἐκλείσθη ἀπὸ τὰ θηρία, τὰ ὁποῖα ἔφευγον πρὸ αὐτοῦ. Δὲν εἶχον νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ναυβοῦν ἐπάνω εἰς τὰς χελώνας, καὶ νὰ τας ἀφίσουν πλέον νὰ τους διευθύνουν ὡς ἅμαξαι πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ! Τὸ μέτρον ἦτο συνετὸν καὶ κατορθωτόν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τοὺς ἐμιμήθησαν καὶ οἱ πίθηκοι, ἀργότερα δέ, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων λευγῶν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, πολλὰ ζῷα ἐξηγριωμένα καὶ μανιώδη, ἐμιμήθησαν καὶ αὐτὰ τοὺς πιθήκους. Ἡ θέσις των ἔγινε τότε εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος. Ἔπρεπε νὰμυνθοῦν κατὰ τῶν ἀγρίων ἐκείνων θηρίων, τίγρεων καὶ πανθήρων. Μερικὰ ἐφονεύθησαν μὲ τὰς καραμπίνας, ἐν ᾧ ἡ μάζα τῶν χελωνῶν, ὁμοία πρὸς τὰ κινητὰ ἐκεῖνα πεζοδρόμια τῶν ἀμερικανικῶν πόλεων, ἐξηκολούθει νὰ πλησιάζῃ τὸν Ὀρενόκον. Ὁπωσδήποτε, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ὁ Γερμανὸς Πατέρν εὑρίσκοντο εἰς τὰ τελευταῖά των φυσίγγια, ὅταν διέκριναν τοὺς πρώτους οἰκίσκους τῆς Οὐρβάνας, ὄπισθεν τοῦ φλογίνου παραπετάσματος, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευε τὸ χωρίον,—ὅπου ἔφθασαν, γνωρίζομεν πλέον ὑπὸ ποίας περιστάσεις.

(Ἕπεται συνέχεια.) Γρ. Ξενοπουλος

ΤΥΦΛΟΣ

Μὲ μιὰν ἀχτίδα του θερμὴ
Ὁ ἥλιος τὸν φιλάει ...
Τὴν ξαστεριά, τὸν οὐρανὸ
Γαλάζιο τοῦ θυμάει.

Χίλια μελίσσια ὁλόχαρα
Σιμά του φτερουγᾶνε ...
Τὸν κάμπο μὲ τὰ λούλουδα
Σπαρμένο τοῦ θυμᾶνε.

Πουλιῶν σκορπιέται λιγερὸ
Τραγοῦδι 'στὸν ἀγέρα ...
Φέρνει 'στὸ νοῦ του πράσινα
Τὰ δένδρα πέρα-πέρα.

Καὶ τὴ θωρεῖ, στοχάζεται,
Μὲ τὴ σβυστὴ ματιά του,
Τὴν ἄνοιξι ποῦ γελαστὴ
Ξανοίγει ὁλόγυρά του!

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΜΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΓΥΤΑΣ τὰς ἡμέρας οἱ Ἀθηναῖοι ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσουν τὸν νοῦν των μὲ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ἑορτῶν, αἱ ὁποῖαι δεδέχοντο ἀλλήλας, μὲ τὴν ἀδιάκοπον αὐτὴν σειρὰν τῶν θεαμάτων καὶ τῶν διασκεδάσεων,— ἀγώνων, ἐκθέσεων, ἐγκαινίων, συναυλιῶν, παραστάσεων, φωταψιῶν κτλ. Δὲν ἤξευρε κανεὶς ποῦ νὰ πρωτοϋπάγῃ, τί νὰ πρωτοϊδῇ, τί νὰ θαυμάσῃ, μὲ τί νὰ ἐνθουσιασθῇ καὶ μὲ τί ... νὰ πλήξῃ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κανείς, καὶ ὁ πλέον φιλοθεάμων, καὶ ὁ πλέον κοσμικός, δὲν θὰ ἐπρόφθασε νὰ ταπολαύσῃ ὅλα. Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παρευρίσκωμαι ὅπου εἰμπορῶ, πολλάκις αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἠναγκάσθην νὰ . . . κάμω καὶ τὸν ἄρρωστον.

Εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σᾶς εἶπα περὶ τῶν Σχολικῶν Ἀγώνων εἰς τὸ Στάδιον, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν τὴν δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα. Ἔπειτα ἦλθαν οἱ ἀθλητικοὶ Ἀγῶνες τῶν Ἑλληνικῶν Γυμναστικῶν Σωματείων, τὰς ἐπιλοίπους ἡμέρας, μέχρι τῆς Κυριακῆς. Τὴν Κυριακὴν ἔγιναν αἱ ἀσκήσεις τῶν μαθητῶν τοῦ Διδασκαλείου. ὁ δρόμος τῶν δέκα χιλιομέτρων, — ἀπὸ τοῦ Μαρουσίου μέχρι τοῦ Σταδίου,—καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν Βραβείων εἰς τοὺς νικητάς. Τὸ Στάδιον ἦτο πάλιν θαυμάσιον, ἡ δὲ παρουσία εἰκοσακισχιλίων μαθητῶν ὑπὸ τὰς σημαίας τῶν Σχολείων, προσέδωκεν εἰς αὐτὸ ὄψιν μεγαλοπρεπεστάτην. Καὶ ἦτο στιγμὴ ἀλησμονήτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνη, καθ' ἣν ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος ἀντήχησεν ἀπὸ τόσας χιλιάδας στομάτων, ἐν ᾧ αἱ μυριάδες τῶν θεατῶν ἠκροῶντο ὄρθιοι καὶ ἀσκεπεῖς. Ἐπίσης συγκινητικὴ ἦτο ἡ ἄφιξις τοῦ νικητοῦ δρομέως, καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τοὺς νικητὰς ὅλων τῶν ἀγώνων, διὰ χειρὸς τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς μικρᾶς πριγκιπίσσης Ἑλένης, θυγατρὸς τοῦ Διαδόχου. Ἐνθουσιωδέστατα ἐχαιρετίσθη ἡ στέψις τοῦ Γυμνασιάρχου Πειραιῶς κ. Δραγάτση, διότι τὸν κότινον στέφανον, τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὑπ' αὐτὸν Γυμνάσιον—Πρῶτον Βραβεῖον, —ἀντὶ ἁπλῶς νὰ τοῦ τὸν ἐγχειρίσῃ, ὁ Βασιλεὺς τοῦ τὸν ἐφόρεσεν εἰς τὸ κεφάλι, τὴν στιγμὴν ποῦ ὑπεκλίνετο ἐνώπιόν Του. Τὴν ὡραίαν ἑορτὴν ἐλάμπρυνε διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ λόρδος Οὐόλσλεῦ, ὁ ἡρωϊκὸς καὶ δαφνοστεφὴς ἄγγλος ἀρχιστράτηγος, ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰναγγείλῃ ἐπισήμως εἰς τὸν Βασιλέα μας τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν τοῦ Ἐδουάρδου Ζ'.

Ἤδη ἀπὸ τοῦ Σαββάτου εἶχον γίνῃ τὰ ἐγκαίνια τῆς Κυπριακῆς Ἐκθέσεως εἰς τὸ Ζάππειον, τῆς τόσον ὡραίας καὶ ἐνδιαφερούσης, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ σας περιγράψω ἀργότερα. Τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ μεγάλη ἑορτὴ εἰς τὸ Ζάππειον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως, γενικὴ φωταψία εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἰς τὰς δέκα θαυμασία φωταγώγησις τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ λόφου τοῦ Φιλοπάππου, μὲ πολυχρώμους πυρσοὺς καταυγάζοντας φαντασμαγορικῶς τὰ ἀρχαῖα ἐρείπια. Τὸ θέαμα τοῦ Παρθενῶνος, ὁ ὁποῖος στιγμάς τινας ἀπήστραπτεν ὅλος ὡς ἐκ πυρακτωμένου σιδήρου, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἦτο κάτι τι ἀπερίγραπτον. Ἕνα παιδάκι, εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ ἐξάρθρωσιν τῆς σιαγόνος ἀπὸ τὸ χάσκισμα. Ἀλλ' ἅταν συνῆλθε καὶ ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τοῦ στόματος, ἐφορτώθηκε τὸν πατέρα του μὲ χιλίας ἐρωτήσεις. Ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μάθῃ διὰ ποίους ἐγίνοντο ὅλα αὐτά, διὰ ποίους εἶχον ἀναφθῇ τὰ τόξα τοῦ φωταερίου, διὰ τοὺς Ἄγγλους, ἢ διὰ τοὺς Κυπρίους; διὰ τοὺς μαθητὰς ἢ διὰ τοὺς ἀθλητάς; Καὶ ὁ πατέρας του διὰ τά τον ξεφορτωθῇ, ἀπεκρίθη:

— Γιὰ ὅλους, παιδί μου, ἀπὸ λίγα γιὰ καθένα.

Καὶ μήπως εἶχεν ἄδικον; μήπως ἤξευρε κ' ἐκεῖνος ἀκριβῶς τί συνέβαινε;

Ἀλλ' εἴχαμεν ἀκόμη καὶ ἄλλας ἑορτάς: Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Α' Λαϊκοῦ Νηπιαγωγείου τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Εἶνε κατόρθωμα αὐτὸ τῆς Κας Αἰκατερίνης Λασκαρίδου, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τόσον πολὺ τὰ παιδάκια, ὥστε ὅλην της τὴν ζωὴν ἀφιέρωσεν ὑπὲρ αὐτῶν. Τὸ

πρῶτον Λαϊκὸν Νηπιαγωγεῖον, κατὰ τὸ φροβελιανὸν σύστημα, ἔγινεν ἤδη, καὶ πολλὰ παιδάκια τοῦ λαοῦ θὰ εὕρουν εἰς αὐτὸ ἀληθὲς καταφύγιον, διδασκαλίαν τερπνὴν καὶ ὠφέλιμον. Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ γίνουν καὶ ἄλλα,—καὶ ἡ Κ" Λασκαρίδου θὰ το κατορθώσῃ. . .

Ἤθελα νὰ σας εἴπω ὀλίγα καὶ διὰ τὴν Γαλακτοκομικὴν Ἔκθεσιν τοῦ κ. Χρυσάκη, ἐκεῖ - πέρα εἰς τὸ πρότυπόν του βουστάσιον. Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι καὶ ἡ ἁπλῆ ἀπαρίθμησις τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν θεαμάτων μᾶς προξενεῖ ζάλην, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ σας ἀφίσω τώρα, καὶ τὰ λέγομεν πάλιν μεθαύριον.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^ου ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Ἅμα ὁ ἀσθενὴς ἐξηπλώθη εἰς ἕνα ἀναπαυτικὸν κρεββάτι, ἤρχισε νὰ γίνεται καλλίτερα. Αἱ αἰσθήσεις του ἐπανῆλθον σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν. Ὡμίλει μὲ τὴν συνήθη του φωνὴν πρὸς τὴν Ρόζαν, καὶ τῇ ἔλεγεν ὅτι ἐξώφλησε μ' ἓν ἀκούσιον λουτρόν, τὸ ὁποῖον δὲν τον ἔβλαψε διόλου.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ περιέπεσεν εἰς λήθαργον.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς ξένος δὲν τον ἀφῆκε πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἰατροῦ. Οὗτος, ἐξετάσας τὸν κ. Βῶρκε, ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ἔβλεπε τίποτε σοβαρόν. Ὁ ἀσθενής, εἶπε, θὰ ἐκτύπησεν εἰς τὸ κεφάλι, ἀλλ' ἓν κατευναστικὸν φάρμακον καὶ μία ἥσυχος νὺξ θὰ ἤρκουν βεβαίως διὰ νὰ ἀναλάβῃ. Ὁπωσδήποτε, προςέθεσε, θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεββάτι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, διότι, πρὸ τῆς αὔριον, κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι κίνδυνος δὲν ὑπῆρχεν ἀπολύτως.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει μαζί του κανένα, παρὰ αὐτὰ τὰ δύο κοριτσάκια, παρετήρησεν ὁ ξένος.

— Εἶνε ἀρκετὰ μεγάλα διὰ νὰ τον περιποιηθοῦν ἀπόψε, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, καὶ αὔριον ἐλπίζω ὅτι δεν θὰ ἔχουν παρὰ νὰ τον διασκεδάσουν καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίσουν νὰ πλήξῃ. Ὁπωσδήποτε, θὰ ξανάλθω τὸ βράδυ.

Ὁ ξένος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀναβάλῃ περισσότερον τὴν ἀναχώρησίν του, καὶ ἅμα ἔμαθεν ὅτι ὁ κ. Βῶρκε δὲν εἶχε τίποτε σοβαρόν, διέταξε νὰ ἑτοιμάσουν δωμάτια καὶ γεῦμα διὰ τὰ κοράσια, καὶ τὰ ἐσύστησεν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν διευθύντριαν τοῦ Ξενοδοχείου. Κατόπιν ἐπανῆλθε διὰ νὰ τὰ ποχαιρετήσῃ, καὶ τὰ διεβεβαίωσεν εὐθύμως ὅτι ὁ πατέρας των θὰ ἐγίνετο καλὰ ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν.

—Δὲν εἶνε πατέρας μας, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα. Οἱ πατέρες μας ἀπέθαναν πρὸ καιροῦ.

— Θεῖός σας τότε ;

— Εἶνε θεῖός μ ο υ καὶ φίλος τ η ς. Ἐναυαγήσαμεν καὶ αἱ δύο μαζὶ καὶ μας ἐπῆρεν εἰς τὸ σπίτι του. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἀνεψιά του

— Περίεργον ! ὑπέλαβεν ὁ ξένος. Εὑρίσκετο λοιπὸν εἰς τὸ ἴδιον ἀτμόπλοιον μαζί σας, τότε ποῦ ἐπνίγησαν οἱ πατέρες σας ;

— Ἀ, ὄχι . . . οἱ πατέρες μας ἀπέθαναν εἰς ἄλλους τόπους, μακρυὰ ἀπὸ ἐδῶ. Ὁ θεῖός μου ἔμενεν εἰς τὸ Δουθλῖνον. Ἕνας ναύτης μ' ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι του, κ' ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, εὑρήκαμεν τὴν Ἕλλην εἰς τὸν Δημόσιον Κῆπον.

Ὁ ξένος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἔκπληξίν του, μανθάνων ποῖαι παράδοξοι σχέσεις συνέδεον τὰ τρία ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐκλάβῃ ὡς πατέρα μετὰ τῶν θυγατέρων του. Ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ ἐπαναλάβῃ :

— Περίεργον !

Κατόπιν ἀπεχαιρέτισε τὰ δύο κοράσια καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἡ ὁποία τὸν ἐπερίμενε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

ΕΙΜΑΙ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ

Ἀφ' οὗ ἐγευμάτισαν, ἡ Ρόζα καὶ ἡ Ἕλλη ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται κάπως ὀλιγωτέραν μελαγχολίαν. Ἐπειδὴ ταῖς εἶχαν συστήσει νὰ μὴ ἐξυπνήσουν διὰ κανένα λόγον τὸν κ. Βῶρκε, ἐκάθησαν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ διὰ νὰ διασκεδάζουν, ἐκύτταζαν τὴν προκυμαίαν, ὅπου ἐπηγαινοήρχοντο οἱ ναῦται.

— Αὐτὰ ἠλπίζαμεν ; εἶπεν ἡ Ρόζα. Ποῦ νὰ φανταστῇ κανεὶς ὅτι θἀρρωστοῦσεν ὁ θεῖος Ἄρχης ! Καὶ ὅμως νά, τώρα εἶνε εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ἡμεῖς ἐδῶ φυλακισμένες...

— Ὁ ἰατρὸς ἐλπίζει ὅτι θὰ γίνῃ γρήγορα καλά, ἀπεκρίθη ἡ Ἕλλη. Πέ μου, Ρόζα, ἐφοβήθηκες πολὺ τὴν ὥρα ποῦ ἔπεσε ;

— Πάρα πολύ ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ποτὲ 'στὴν ζωή μου δὲν αἰσθάνθηκα τόσο φόβο ! Μοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν θὰ τον ἐξαναβλέπαμε πιὰ ποτέ !

Καί, φρίττουσα εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτήν, ἐσκέπασε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο της χεῖρας.

— Ἔκαμες νὰ πέσῃς καὶ σὺ κατόπι του, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἕλλη.

—Ναί, ἀλλὰ ἦταν ἀνοησία μου. Γιατὶ εἰς τί ἠμποροῦσα νὰ τον βοηθήσω ; Ὁ ἄνθρωπος ποῦ μ' ἐκράτησε, 'στὴν ἀρχὴ μοῦ ἐφάνη σκληρός, ἔπειτα ὅμως ἀνεγνώρισα ὅτι εἶχε δίκηο. Πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπνιγόμουν, χωρὶς νὰ ἠμπορέσω νὰ βοηθήσω τὸν θεῖον Ἄρχην. Σύ, Ἕλλη, ἔκαμες ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ κάμῃς. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐννοήσω πῶς σου ἦλθεν ἀμέσως ἡ ἰδέα νὰ ρίψῃς τὸ σχοινί ! Μοῦ φαίνεται, ἀλήθεια, ὅτι σὺ τοῦ ἔσωσες τὴν ζωήν.

Ἡ Ἕλλη ἐχαμογέλασεν, ἐν ᾧ τὰ μάτια της ἐγέμιζαν δάκρυα.

— Μὰ ποιὸς σοῦ ἐνέπνευσε τέτοιαν ἰδέα ; ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα· καὶ τόσῳ γρήγορα μάλιστα ; Πῶς σὲ τέτοια στιγμή, κατώρθωσες νὰ ἰδῇς τὸ σχοινὶ καὶ ἐσκέφθης νὰ το μεταχειρισθῇς ;

— Δέν το ἐσκέφθηκα ἀμέσως, ἀπήντησεν ἡ Ἕλλη χαμηλοφώνως.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Ρόζαν, καὶ την ἐκύτταξε.

— Τί θέλεις νὰ πῇς ;

— Δὲν βλέπω τὸν λόγον διατὶ νὰ μή σοῦ το ἐξομολογηθῶ, Ρόζα, ὑπέλαβεν ἡ Ἕλλη μὲ γλυκύτητα. Ἤρχισα νὰ προσεύχωμαι ἀπὸ μέσα μου, καὶ τότε εἶδα ἐμπρὸς 'στὰ πόδια μου τὸ σχοινί, καὶ μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ το ρίψω.

— Ἤρχισες νὰ προσεύχεσαι, Ἕλλη; ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, σχεδὸν θυμωμένη. Ὁ θεῖος Ἄρχης ἐπνίγετο καὶ σὺ ἔκαμνες τὴν προσευχή σου ; .. Μὰ τί ἔλεγες ;

— Ρόζα, σὺ δὲν κάμνεις κάθε μέρα τὴν προσευχή σου ; ἠρώτησεν ἡ Ἕλλη ἐρυθριῶσα.

— Ἐννοεῖται, κάμνω τὴν προσευχήν μου κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ. Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει αὐτό ;

— Πῶς δὲν ἔχει. Ἡ κυρία Κλάρκε μοῦ εἶπεν ὅτι μικραὶ προσευχαί, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐκτὸς τῶν κανονισμένων, ὠφελοῦν, ἐμψυχώνουν πολύ. Τὸ ἐδοκίμασα, καὶ σὲ βεβαιῶ, Ρόζα, ὅτι ἡ κυρία Κλάρκε ἔχει δίκαιον. Τώρα τὸ ἐσυνείθισα τόσον πολύ, ὥστε τὸ κάμνω ὡς ἐξ ἐνστίκτου. Δὲν λέγω, ἐννοεῖται, μεγάλες προσευχές, ἀπὸ αὐτὲς ποῦ ἔχουν τὰ βιβλία· ἀλλὰ ὀλίγες λέξεις δικές μου, ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Ὅταν ὁ θεῖος Ἄρχης ἔπεσε, τὸ πρῶτον ποῦ ἐσυλλογίσθηκα ἦταν νὰ παρακαλέσω ἀπὸ μέσα μου τὸν Θεὸν νὰ τον βοηθήσῃ.

— Καὶ ἔτσι τὸν ἔσωσες ! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα. Ὤ, Ἕλλη, τί παράξενη ποῦ εἶσαι ! Ἀλήθεια νομίζεις, ὅτι μὲ τὴν προσευχή ;. . .

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη σοβαρὰ ἡ Ἕλλη. Δὲν ἠμπορῶ νὰ το ἠξεύρω. Ἡ προσευχὴ ὅμως παρηγορεῖ, καὶ ὅ,τι συμβαίνει προέρχεται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἠθέλησε νὰ πέσῃ ὁ ἀγαπητός μας θεῖος Ἄρχης καὶ νὰ σωθῇ. . .

— Ἔστω. Λυποῦμαι μόνον ποῦ δὲν ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ ρίψω ἐγὼ καλλίτερα τὸ σχοινί, καὶ ὄχι ἐσύ, εἶπεν ἡ Ρόζα μὲ κάποιαν πικρίαν.

—Ποία ἀπὸ τὰς δύο τὸ ἔρριψεν, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ σωθῇ ὁ θεῖος ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ἐσώθη. Καὶ αἱ δύο τὸν ἀγαπῶμεν, καὶ αἱ δύο θὰ ἐκάμναμεν κάθε θυσίαν δι' ἀγάπην του. Νά, σὺ ἤσουν ἕτοιμη νὰ κάμῃς κάτι περισσότερον ἀπὸ ἐμέ : ἤθελες νὰ πέσῃς εἰς τὸ νερόν, χωρὶς νὰ συλλογισθῇς τὸν κίνδυνον.

— Ναί, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ἀνόητον, εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἀντὶ νὰ τον βοηθήσω, θὰ τον ἐδυσκόλευα περισσότερον. Θὰ ἦτο τότε ἀνάγκη νὰ μας σώσουν καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐν ᾧ θὰ ἔπιαναν ἐμένα, ἐκεῖνος ἴσως θὰ ἐπνίγετο. Ἀ, ἐγὼ ἐφάνηκα κουτή, καὶ σὺ ἐστάθηκες ἔξυπνη, Ἕλλη !

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

«Καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καλοῦσα πρὸς βοήθειαν.» (Σελ. 110, στ. 6'.)

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ὁ Φασουλάκης ἔκαμε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι : Τώρα θὰ ἐπιχειρήσῃ ὅλον τὸν γύρον τοῦ νησιοῦ του.

Τὸν βλέπετε ποῦ ἐξεκίνησε ;

Νά, ἐπῆρε καὶ τὴν ὡραία του ὀμπρέλλα, γιὰ νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο, κ' ἔβαλε μιὰ φορεσιὰ ἀπὸ γούνα, γιὰ νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸ κρύο. Καὶ βέβαια ! ὅταν ξεκινᾷ κανεὶς γιὰ τόσῳ μεγάλο ταξεῖδι, δὲν ξέρει τὶ καιρὸς θὰ του παρουσιασθῇ.

Ἐκρέμασεν ἀπὸ τὸν ὦμό του τὴν πλώσκα του,—ἕνα ξερὸ κολοκύθι δηλαδή,—καὶ ἀκόμη ἐκρέμασε κ' ἕνα ἄλλο ἐργαλεῖο.

Μπᾶ !.. καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ καινούργιο ἐργαλεῖο ;

Χμ ! εἶνε. . . εἶνε. . . ἕνα τουφέκι ! Τὸ τουφέκι τοῦ Φασουλάκη Ροβινσῶνος, ἕνα— πῶς νὰ σᾶς το εἰπῶ ;— ἕνα νεροτούφεκο.

Μόλις συναντήσῃ ἐχθρούς, πφφφφφ ! . . ἀντὶ νὰ τους στείλῃ καμμιὰ σφαῖρα, θὰ τους στέλλῃ μιὰ καλὴ ψυχρολουσία. Δέν σας φαίνεται ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα του ;

Ὁ φίλος μας Φασουλάκης περπατεῖ γρήγορα καὶ χαρούμενα.

Ἔξαφνα ὅμως σταματᾷ . . .

Τὸ θαυμάσιον καπέλο του, τὸ ψηλὸ καὶ μυτερὸ ἐκεῖνο καπέλλο ποὺ του χρησιμεύει συγχρόνως καὶ ὡς ἀνεμοδείκτης, σηκώνεται μονάχο του ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Φασουλάκη.

Ὁ Φασουλάκης ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ ξεφωνίσῃ, ἀλλὰ οὔτε ὁ παραμικρὸς ἦχος δὲν βγαίνει. Ὁ φόβος τοῦ ἔκοψε τὴ φωνή.

Μὰ τί εἶνε ἐπιτέλους αὐτό ποῦ ἐτρόμαξε τόσον τὸν δυστυχισμένον Φασουλάκην;

Τίποτα, δηλαδὴ σχεδὸν τίποτα: εἶνε μονάχα τὸ σχῆμα, καὶ ὁ τύπος ἑνὸς ποδιοῦ ἐπάνω 'ς τὴν ἄμμο.

Ἔ, καὶ τί μὲ τοῦτο; Ὁ τύπος ἑνὸς ποδιοῦ εἶνε τόσον φοβερὸν πρᾶγμα; Κάθε μέρα, 'στὴ λάσπη, 'στὴ σκόνη, 'στὴν ἄμμο, 'στὸ χιόνι, μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς ἴχνη ποδιῶν· ἀλλὰ ποιὸς τρομάζει γι' αὐτό;

Γιατί λοιπὸν ὁ Φασουλάκης ἔδειξε τέτοιο φόβο;

Νὰ γιατί: Ἕως τώρα ὁ Φασουλάκης ἐφαντάζετο ὅτι ἦτον ὁλομόναχος εἰς τὸ νησί του. Καὶ τώρα βλέπει ὅτι ἔχει καὶ σύντροφον.

Μὰ δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον αὐτό, νὰ ἔχῃ καὶ σύντροφον, νὰ μὴ ζῇ πιὰ ὁλομόναχος;

Ναί· ἀλλὰ τί εἴδους θὰ εἶνε αὐτὸς ὁ σύντροφος; Θὰ εἶνε καλός; θὰ εἶνε κακός;... θὰ εἶνε εὐγενής; θὰ εἶνε ἥμερος; ἢ μήπως θὰ εἶνε ἐνοχλητικὸς καὶ ἄγριος;

Νὰ τὶ συλλογίζεται ὁ Φασουλάκης, καὶ γι' αὐτὸ τὸν βλέπετε ἔτσι σαστισμένον.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

(ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ)

ΣΚΗΝΗ Ε'. (Συνέχεια.)

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Διότι, παιδί μου, τὰ γραπτὰ τοῦ Εὐαγγέλου ἦσαν κατώτερα ἀπὸ τὰ ἰδικά σου. Τοῦ ἔλειπαν δύο χρονολογίαι, ἐν ᾧ σὺ τὰς εἶχες ὅλας.

ΜΑΡΙΟΣ.—Καὶ γι' αὐτό; γιὰ τὲς δυὸ χρονολογίες;... ὤ, Θεέ μου! Θεέ μου.

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (*μειδιῶν*).— Σοῦ φαίνεται ὀλίγον; Τὸ πᾶν, φίλε μου, εἶνε αἱ χρονολογίαι. Ἱστορία, χωρὶς χρονολογίας, εἶνε παραμύθι. Τὰ γραπτά σου μαρτυροῦν ὅτι ἔκαμες μελέτην πολὺ σύντονον, πολὺ εὐσυνείδητον Εὖγε! (*μετὰ ζέσεως:*) Ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς πάντοτε!

ΜΑΡΙΟΣ (*ζωηρῶς.*) — Ὤ, ὄχι, κύριε Ζησιάδη! δὲν θὰ ἐξακολουθήσω ἔτσι... ποτὲ δὲν θὰ ξανακάμω τέτοιο πρᾶγμα!..

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (*ἐγειρόμενος*). — Πῶς εἶπες;.. τί σημαίνουν αὐτά; Δὲν σ' ἐννοῶ...

ΜΑΡΙΟΣ.—Κύριε Ζησιάδη, πρέπει νὰ σᾶς τα 'πῶ ὅλα... Τὸς χρονολογίας... τὰς ἀντέγραψα... ἤθελα νὰ ἐξασφαλίσω τὸ βραβεῖον... δὲν ἐφαντάζομουν τότε, ὅτι αὐτὴ ἡ πρᾶξις θὰ μ' ἔκαμνε τόσον δυστυχῆ... Κύριε Ζησιάδη, σᾶς παρακαλῶ, ἐνεργήσατε νὰκυρωθοῦν τὰ ποτελέσματα. Δώσατε τὸ πρῶτον Βραβεῖον εἰς τὸν Εὐάγγελον. Τοῦ ἀξίζει... ἄ, αὐτὸς δὲν ἀντέγραψε...

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (*αὐστηρῶς.*)—Κύριε, ἐκάματε πολὺ κακὴν πρᾶξιν, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ δὲν σας ἐνόμιζα ἱκανὸν δι' αὐτήν... Ὁ Εὐάγγελος λοιπὸν εἶνε τὸ θῦμα τῆς ἀπάτης σας, διότι ἡ ἐξομολόγησίς σας ἔρχεται πολὺ ἀργά: ὁ κατάλογος τῶν Βραβείων ἔγινε· ἐστάλη μάλιστα καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ δημοσιευθῇ. Αὔριον θὰ λάβετε σεῖς τὸ Βραβεῖον.

ΜΑΡΙΟΣ.—Ἐγώ; Ἄ ὄχι, εἶνε ἀδύνατον, κύριε καθηγητά, δὲν θέλω...

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Ὀφείλεις νὰ θέλῃς. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σου

ΜΑΡΙΟΣ.—Ὄχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο θὰ πετάξω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου τὸ στεφάνι καὶ θὰ φωνάξω, θὰ τα εἰπῶ ὅλα... Πρέπει νὰ δοθῇ τὸ βραβεῖον εἰς τὸν Εὐάγγελον.

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Καὶ οἱ γονεῖς σου ποῦ θὰ εἶνε παρόντες;... Δέν τους συλλογίζεσαι;...

ΜΑΡΙΟΣ (*ἐν ἀπελπισίᾳ.*)—Ἀλήθεια... ὁ πατέρας... ἡ μητέρα... ὤ, πόσον θὰ λυπηθοῦν! πόσον θὰ εἶνε δυστυχεῖς!.. (*Γονυπετεῖ.*) Κύριε Ζησιάδη, σεῖς ποῦ εἶσθε πάντοτε τόσῳ καλὸς γιὰ μᾶς, σᾶς παρακαλῶ πολύ, ἐνεργήσατε, κατορθώσατε νὰ μή μου δώσουν αὐτὸ τὸ Βραβεῖον!

ΣΚΗΝΗ Ϛ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΕΛΕΝΗ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.(*ἀπ' ἔξω:*) — Ἔννοια σας, ἔννοια σας, κυρία Ἑλένη, θὰ κατορθώσω νὰ τον πάρω, καὶ θὰ εὕρω τρόπον νὰ τον διασκεδάσω. (*Εἰσέρχεται μετὰ τῆς Ἑλένης διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου.*)

ΕΛΕΝΗ, (*ἔκπληκτος*).— Μπᾶ! ὁ κύριος Ζησιάδης ἐδῶ: Καὶ ὁ Μάριος γονατιστός; Τί συμβαίνει λοιπόν;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Ἄ, ἐννοῶ, ἐννοῶ· ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ παλιο - Φιλιππίδης... ἀλλὰ θὰ μοῦ το πληρώσῃ... (*Πρὸς τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος σηκώνεται:*) Σήκω ἐπάνω δὲν 'ντρέπεσαι! κάμνεις σὰν νὰ ἤσουν ἔνοχος! (*Πρὸς τὸν κ Ζησιάδην:*) Κύριε Ζησιάδη, ἕνας κακοήθης συκοφάντης κατηγόρησε τὸν Μάριον εἰς τὸν κύριον Διευθυντὴν καὶ εἰς σᾶς, καὶ τον ἐπιστεύσατε... Ὄχι, ὄχι, κύριε καθηγητά, ἐγὼ ἐγγυοῦμαι διὰ τὸν Μάριον. Ἠξεύρω καλὰ ὅτι δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα... ποτέ!

ΜΑΡΙΟΣ. — Ὤ, Εὐάγγελε, δὲν μὲ ξεύρεις καλά... Ὁ Φιλιππίδης εἶπε τὴν ἀλήθεια!.. Ναί, ἀντέγραψα, ναί, εἶμαι ἀπατεών, κλέπτης, καθὼς εἶπες προτήτερα!..

ΕΛΕΝΗ (*κατ' ἰδίαν συνάπτουσα τὰς χεῖρας:*) Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον!..

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Σύ! τί ἀνοησία!.. ἀδύνατον!

ΜΑΡΙΟΣ.—Δυνατώτατον, Εὐάγγελε... Καὶ τώρα ... θὰ με περιφρονήσῃς;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. (*Μετὰ μικρὰν σιωπήν*). — Νὰ σε περιφρονήσω; ὄχι δά... Θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μὴ το ἔκαμνες, αὐτὸ εἶνε βέβαιον... ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ ἔκαμες πιά, καὶ το ὁμολογεῖς.... ἔ, καὶ ποιὸς δὲν ἔκαμε ποτὲ 'στὴ ζωή του σφάλμα;.. (*Τείνει πρὸς τὸν Μάριον τὴν χεῖρα.*) Λάβε τὸ χέρι μου!

ΕΛΕΝΗ (*ἀσπαζομένη τὸν Μάριον.*) —Ἐγὼ τώρα σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ πρῶτα. Ἔκαμες κακὰ νάντιγράψῃς, ἀλλ' ἔκαμες καλὰ νὰ το ὁμολογήσῃς. Τὸ ἕνα ἐξαγνίζει τὸ ἄλλο.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.— Ναί, τὸ ἐξαγνίζει.

ΜΑΡΙΟΣ.— Τί καλοὶ ποῦ εἶσθε!.. (*Πρὸς τὸν κύριον Ζησιάδην, δειλῶς:*) Καὶ σεῖς, κύριε;...

ΖΗΣΙΑΔΗΣ — Διὰ νὰ σε περιφρονήσῃ κανείς, παιδί μου, ἔπρεπε νὰ μὴν ἔδλεπε τὴν λύπην σου καὶ νὰ μὴν ἤξευρε πόσον μετενόησες καὶ ὑπέφερες διὰ τὸ σφάλμα σου.

ΜΑΡΙΟΣ.— Ὤ, ὅσον γι' αὐτό, κύριε Ζησιάδη, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ὑπέφερα πολύ, πάρα πολύ, ἀπὸ τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην ἡμέραν... Ἂν ἔδιδαν καὶ βραβεῖον διὰ τὴν Μετάνοιαν, ὤ, αὐτὸ θὰ μοῦ ἄξιζε!

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— (*μειδιῶν*).—Τὸ πιστεύω. Καὶ τώρα ἠσύχασε. Δέν θὰ σου δοθῇ τὸ βραβεῖον τῆς Ἱστορίας, ποῦ τόσον σὲ φοβίζει, διότι θὰ δοθῇ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ το πάρῃ...

ΜΑΡΙΟΣ.— (*ζωηρῶς*) Ὤ, εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ! (*Ἀσπάζεται τὴν χεῖρά του.*)

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Μάθε λοιπὸν ὅτι σὲ εἶχαν καταγγείλῃ, καὶ ὅτι ἦλθα ἐπίτηδες διὰ νὰ σε βολιδοσκοπήσω. Ἡ ἐξομολόγησίς σου ἦλθεν ἐγκαίρως, ὥστε εἰμπορεῖ νὰ διορθωθοῦν ὅλα. Οὔτε οἱ γονεῖς σου οὔτε οἱ ἄλλοι καθηγηταὶ θὰ μάθουν τί συνέβη. Τὸ μυστικὸν θὰ μείνῃ μεταξύ μας.

ΜΑΡΙΟΣ (*θλίβων τὰς χεῖρας τοῦ Εὐαγγέλου.:*)— Θὰ πάρῃς τὸ βραβεῖον! θὰ πάρῃς τὸ βραβεῖον!

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Καὶ σὺ τὸν Ἔπαινον.

ΜΑΡΙΟΣ.— Τίποτε, τίποτε, τίποτε, κύριε Ζησιάδη. Δέν μου ἀξίζει τίποτε!

ΖΗΣΙΑΔΗΣ. — Τὸ ἠξεύρω. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι δυνατὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν, ἂν τόνομά σου δὲν ἀνεφέρετο καθόλου... αὐτὸ θὰ ἐφαίνετο πολὺ παράξενον. Ὁ Ἔπαινος, βλέπεις, θὰ ἐμποδίσῃ τὰ σχόλια.

ΕΛΕΝΗ. (*Λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ κ. Ζησιάδου:*)— Ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸν πατέρα μου καὶ διὰ τὴν μητέρα μου.

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Φεύγω, μικροί μου φίλοι, χαίρετε. Ἐλπίζω, Μάριε, ὅτι δὲν θὰ ξεχάσῃς γρήγορα αὐτὴν τὴν ἡμέραν.

ΜΑΡΙΟΣ.— Ὦ, ποτέ, κύριε Ζησιάδη! Πάντοτε, πάντοτε θὰ ἐνθυμοῦμαι τὸ σφάλμα μου καὶ τὴν καλωσύνην σας.

(*Ὁ κύριος Ζησιάδης ἐξέρχεται.*)

ΜΑΡΙΟΣ (*Πρὸς τὸ κοινόν.*)

Καὶ τώρα ἂν με λυπᾶσθε,
Νὰ με χειροκροτήσετε.
Τὸν Μάριον ἀνάγκη
Καὶ σεῖς νὰ συγχωρήσετε.

Ἀπ' τὴ χαρά μας τότε
Κι' οἱ τρεῖς μας θὰ πηδήσωμε
Κι' αὐτοὺς τοὺς λίγους στίχους
Μαζὶ θὰ τραγουδήσωμε:

Ἂν θέλετε νὰ εἶνε
Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια
—Μικροί, μεγάλοι, ἀκοῦστε—
Μακρυὰ ἀπὸ μ έ σ α π λ ά γ ι α!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΥ

Ἂν θέλετε νὰ εἶνε
Ὅλα καλὰ καὶ ἅγια
—Μικροί, μεγάλοι, ἀκοῦστε—
Μακρυὰ ἀπὸ μ έ σ α π λ ά γ ι α!

(*Πίπτει ἡ αὐλαία*)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Κας *Βέρθας Βαδιέ.*)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Νόνη πρὸς τὴν ἀδελφήν της:

— Τί ψευδώνυμον θὰ πάρῃς τώρα ποῦ θὰλλάξῃς;

— Θὰ πάρω τὸ ψευδώνυμον *Παριστρία*...

Καὶ ἡ μικρὰ Νόνη:

— Ἐγὼ λοιπὸν θὰ πάρω τὸ ψευδώνυμον: *Πάρις*... *τέσσερα!*

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παριστερίας

* * *

Δύο μικροὶ ἐρίζουν.

— Θά σου ἔδιδα μιὰ μπάτσα, λέγει ὁ ἕνας, ἐὰν δὲν ἤμουν μέλος τῆς Φιλοζόφου Ἑταιρείας:...

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, καὶ τοῦ την δίδει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσοπούλας

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ, συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων,» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ καταβάλλωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν *ἐν Ὀδησσῷ* καθηγητὴν κ. **Ἀναστάσιον Ν. Μάλτον,** (Alexandrowski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῷ αὐτῷ κ. Ἀντιπροσώπῳ πληρόνονται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιοτέρων ἐτῶν ἐξ οἱασδήποτε πόλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται νέοι συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ τώρα — φαντασθῆτε! ἤρχισαν νὰ μ' ἐρωτοῦν πότε θὰ εἶνε ἕτοιμα τὰ «Διηγήματα» Ξενοπούλου. Μά, παιδιά μου, πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν, διότι τὰ βιβλία δὲν τυπόνονται εἰς μίαν ἡμέραν ὅπως αἱ ἐφημερίδες! Ἕως τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Πάσχα ἐξηκολούθησεν ἡ συγκέντρωσις τῶν ἐγγραφῶν. Εὐτυχῶς ἦσαν πάρα πολλαί, ὥστε ἐξησφάλισαν ἔκδοσιν ὡραίαν καὶ πλουσίαν. Ἡ ἐκτύπωσις ἤρχισεν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἐλπίζει δὲ ὁ κ. Φαίδων ὅτι ἐντὸς τοῦ *Μαΐου* τὸ βιβλίον θὰ εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ συνδρομητῶν.

Πολὺ ὡραία καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή σου, *Σεμνὴ Κόρη* [ΕΕ]. Ἰδιαιτέρως μοῦ ἤρεσε τὸ ἀνέκδοτο τοῦ μικροῦ Πέτρου, ὁ ὁποῖος — ἂς το ἀκούσουν νὰ γελάσουν καὶ οἱ φίλοι μου, — ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην ποὺ μου ἔχει, ὅταν ὁ Ἱερεὺς ἔλεγε τοὺς χαιρετισμούς: «Χαῖρε ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως. Χαῖρε χορηγὲ θεϊκῆς — Διαπλάσεως!» ἐψιθύριζεν ὁ μικρὸς Πέτρος.

Τί γλαφυρά, τί περιγραφική, τί καλογραμμένη καὶ εὐανάγνωστος ἡ ἐπιστολή σου, *Φάρε τῆς Μυκόνου* [ΕΕ]. Εὖγε, εὖγε, παιδί μου. Πολὺ εὖ χαριστοῦμαι ὁσάκις λαμβάνω τέτοια ξεκουραστικὰ γράμματα.

Ἀλήθεια, *Μικρὲ Φιλόπατρι* [ΕΕ], μόνος σου ἔκαμες αὐτὸ τὸ ποίημα «Τὸ Πάσχα στὸ χωριό»; Σὲ βεβαιῶ ὅτι διὰ τὴν ἡλικίαν σου,—εἶσαι μόνον δεκατριῶν ἐτῶν, – εἶνε κάτι ἔκτακτον καὶ ὄχι μόνον λάθη δὲν θὰ σου ὑποδείξω, ἀλλὰ θὰ σ' ἐπαινέσω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, καὶ θὰ σε προτρέψω νὰ καταγίνεσαι. Χίλια φιλιὰ σοῦ στέλλουν ἡ κυρὰ - Μάρθα καὶ ὅλον τὸ σπιτικόν.

«Ἤθελα κάτωθεν τῆς εὐχῆς τοῦ Πάσχα, νὰ σου κάμω καὶ τὴν Πρωταπριλιά μου,—μοῦ γράφει ἡ *Θαλασσοπούλα* [ΕΕ], – ἀλλὰ χωρεῖ πλησίον τῆς φαεινῆς ἀληθείας τὸ ψεῦμα;..» Καὶ ὅμως μοῦ γράφει ἕνα ψεῦμα... ποὺ τῆς εἶπαν: ὅτι δηλαδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ποδηλάτου φονευθεὶς ἀτυχὴς νέος Γεώργιος Ν. Διαμάντης ἦτο ὁ ποτὲ διάσημος *Χαλασμὸς Κόσμου*.» Ὄχι, δὲν ἦτο. Διεψεύσθησα πρὸς τοὺς νέους ποιητὰς τὰ συγχαρητήριά σου.

Βεβαίως, φίλη μου *Ι.Α.Γ.* ἔχεις ὅλον τὸ δικαίωμα νὰ με ἀποκαλῇς «ἀγαπητήν σου», ἀφ' οὗ πρὸ τόσου καιροῦ εἶσαι φίλη μου καὶ με ἀγαπᾷς τόσον πολύ. Χαῖρε ποῦ ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς καὶ ἀναμένω νὰ λάβῃς ἓν ὡραῖον ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φύλλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβες ἕνεκα τῆς ἀκαταστασίας τῶν ταχυδρομείων σας.

Λοιπόν, *Παραδείσιον Πτηνόν*, ἀπεστείλαξες τὴν χειμερίαν νάρκην καὶ ἀπεφάσισες νὰ μου γράψῃς τακτικά· ἐγὼ ὅμως δὲν το ἤξευρα τοῦτο καὶ τὰ πτηνὰ ὑποπίπτουν τὸν χειμῶνα εἰς νάρκην. Ἂς εἶνε... Εἰς ἐκεῖνα ποὺ μου γράφεις, σοῦ ἀπαντῶ ὄχι· τέτοια, πνευματιστικὰ δῆθεν, ἀστεῖα ἐγίνοντο διάφορα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κ. Σουρῆ. Οἱ εὐπιστότεροι τὰ ἐξελάμβανον ὡς ἀληθῆ καὶ ἔτσι ἐτερνοῦσαν εὐχάριστα ἡ βραδυὲς τοῦ χειμῶνος. Κατόπιν ὅμως ἐδημοσιεύθη ἡ ἀληθὴς ἱστορία τοῦ ψευδοπνευματισμοῦ καὶ ἐγέλασε καὶ ὁ ἄλλος κόσμος. Περίεργον πῶς δὲν ἔτυχε νὰ τα διαβάσῃ καὶ ὁ ἐνδιαφερόμενος.

Νοσταλγοῦσα Ἑλληνὶς [ΕΕ] ἐνέγραψα μὲ τὰ ὀκτὼ φράγκα ποὺ μου ἔστειλες τὸ πτωχὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον μου εἶχε συστήσῃ τὸ *Πῶς-μὲ-λέγε*, καὶ δὲν εὑρίσκω λέξεις διὰ νὰ σου ἐπαινέσω τὴν ὡραίαν καὶ εὐγενῆ πρᾶξιν. Ὤ, φίλη μου, σὺ ἔκαμες φέτος τὸ καλλίτερον Πάσχα διότι εἶχες καὶ τὰς εὐγνώμονας εὐχὰς τοῦ παιδίου, τὰ ὁποῖον εὐεργέτησες. Εὖγε, εὖγε!

Χρυσάργυρε, (Η.Π.Σ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐγκρίνω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ πλαιοῦ. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. Καὶ τώρα γράφε μου.

Μικρὲ Γηπιναπάται, συμμερίζομαι ὅλην σου τὴν χαρὰν διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀδελφῆς σου. Εἰς τὰ *Μαγικὰ Γράμματα* ἡ ὀρθογραφία τηρεῖται, εἰς δὲ τὰ *Κρικωτὰ* καὶ *αἱ προτεινόμεναι* συλλαβαὶ πρέπει νὰ κοτελοῦν καθ' ἑαυτὰς λέξεις, ὅταν συνδέωνται μετὰ τῆς προηγουμένης ἢ τῆς ἑπομένης. Διὰ τὸ *Κεντρί*, τοῦ ὁποίου βλέπεις εἰκόνας εἰς τὴν «Ἑσπερινήν», σὲ πληροφορῶ ὅτι εἶνε ὁ φίλος μας.

Εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς σου, *Ἀρεμώνη*, ἀλλ' ὡς πρὸς τὰ παράπονα ἔχεις ἄδικον. Ὅταν μοῦ στέλλουν μόνον λύσεις, ἄνευ ἐπισταλῆς, τὰς φυλάττω ἀμέσως εἰς τὸν φάκελλον τοῦ Διαγωνισμοῦ, χωρὶς νὰ παντοῦ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Φαντάσου τί τόπον θὰ ἤθελα, ἂν ἔκαμνα διαφορετικά! Ἀντασπάζομαι τὴν *Ὡραίαν Τερψέστην*.

Ἄγγελε Αὐγερινέ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον,

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς φίλους μου ὅσοι μοῦ εὐχήθησαν δι' ἐπιστολῶν τὸ Χριστὸς Ἀνέστη, ἰδιαιτέρως δὲ τοὺς ἑξῆς οἵτινες διεβίβασαν τὰς εὐχάς των μὲ ὡραῖα δελτάρια ἢ μὲ πολυτελεῖς κάρτες: *Νικόλαον Δ. Μεγδάνην*, *Σενιτεμένην Ἑλληνοποῦλαν*, *Σοφίαν Χασιώτου* *Ο. Ν. Γαλάτην* καὶ *Κρητικὸν Κάστανον* (τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖ καὶ ἡ Κική.)

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης* (Ε.Μ. αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Θησαυρὸν τῶν Κυθήρων* (Π. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Χλόην τῆς Θαλάσσης* (Δ. Φ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: ὁ *Στέφανος Δάρτης* εὐχαρίστως θὰ εἴπῃ τόνομά του εἰς τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην*, ἀλλὰ νὰ τῷ εἴπῃ κ' ἐκεῖνος τὸ ἰδικόν του, διὰ νὰ μὴ πέρνῃ τὸ καλοκαίρι ἄλλην βάρκαν διότι εἶνε.... **Πατρινός**· τὴν δὲ *Κατσαρομάλλων* πληροφορεῖ ὅτι τάρχικά του εἶνε Μ.Η.Ν. ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε συγγενής της, οὔτε φίλος της· ἁπλῶς τὴν γνωρίζει· — ἡ *Θαλασσοπούλα* εὐχαριστεῖ τὸ *Κεντρὶ* διὰ τὴν εἰκονικὴν παράστασιν τοῦ ψευδωνύμου της εἰς τὰ Μ. Μυστικά· — ὁ *Ἱππότης τοῦ Ἀστέρος* ζητεῖ τάρχικὰ τῆς *Ζωηρᾶς Φλογός* καὶ τοῦ *Βασιλέως τοῦ Κατέργου* — ἡ *Μέλλουσα Καλόγραια* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*· — τὸ *Ἀγγὸ Μενεξεδάκι* ἀσπάζεται τὴν *Μικρὰν Ἀνθοδέσμην*, καὶ την παρακαλεῖ, τώρα ποῦ θ' ἀνταλλάξουν Μ Μυστικὰ νὰ της γράψῃ εἰς τὸ τετράδιον καὶ τόνομά της· — τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* ἀσπάζεται τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ τὴν *Ἐρυθρὰν Καμέλλιαν*· — ἡ *Ἀργυρᾶ Παγσέληνος* ἀσπάζεται ὅλας τὰς *Σελήνας*, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*, λυπεῖται δὲ ποῦ δὲν εἴμπορεῖ νὰ τῇ στείλῃ Μ. Μυστικά· — ἡ *Ἀποπτῶσα Ἐλπὶς* εὐχαριστεῖ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας* διὰ τοὺς χαιρετισμούς του καὶ τον παρακαλεῖ νὰ τῇ εἴπῃ τόνομά του καὶ ποῦ τὴν ἐγνώρισε· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Θεὰν τῆς Γεωργίας*· — τὸ *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* ζητεῖ τάρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Πομενὶς τοῦ Παναχαϊκοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Τσιγγαρέλλα*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει καλλίστα, καὶ ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ *Μενεξεδένιου Μπουκετάκι*· — ἡ *Λευκοθέα Κλωσσίδου* ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ *Υἱοῦ τῆς Νυκτός*· — ἡ *Μαργαριτοφόρος* ζητεῖ τάρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Σίδ*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Εὐγενὴς Καρδία* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Ἐρμῆν*, *Ἀντιγόνην*, *Χρυσορρόαν Πακτωλὸν* καὶ *Κρητικὸν Κάσταν*· — ὁ *Ἥραιστος* μὲ τὸν *Πατρινὸν Βαρκάρην* (μὲ τόνομά του·)— τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὴν *Καρδερίναν*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Κεντρί*· — τὸ *Μαραμένον Φύλλον* μὲ τὸν *Νέον Ναύτην*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνθρου*, *Φρυὸ-Φρυὸ* καὶ *Ἄνθος Ἀνθῶν*· — ἡ *Ἐφεσία Κόρη* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*, *Μικρὰν Κατεργάραν* *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* καὶ *Χρυσὸ Ψαράκι*· — ἡ *Παριστρία* μὲ τὴν *Φιλόμουσον Νεάνιδα* (τὴν

ὁποίαν γνωρίζει,) *Κάλυκα Ρόδου* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον* — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* μὲ τὴν *Ἐλευσινίαν Θεὰν* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα Ἀγριοβιολέττων* καὶ *Ἄσπρο Κάρβουνο* — τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον* μὲ τὴν *Βοσκοπούλαν* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος, Νοσταλγὸν Ἕλληνα, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Λέοντα τῆς Θαλάσσης* καὶ *Θεαγένην* — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* μὲ τὴν *Ἀρχαίαν Σπάρτην, Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — ἡ *Δεσποινὶς Παρακράτησις* μὲ τὴν *Ἀεροναυτοπούλαν* καὶ *Ὑπερήφανον Λέοντα* — ὁ *Σείριος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἀεροναυτοπούλαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει,) καὶ *Χιονισμένον Μάϊον* — ἡ *Φωσφορίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα, Νεαρὸν Ζωγράφον, Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* — τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Πηλίου* καὶ *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* — ἡ *Ἀνεμοζάλη* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλαν, Καυκασίαν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τ' ἀρχικά· εἰς τὸ τετράδιόν της θά της εἴπῃ αὐτὸ ποῦ ζητεῖ) καὶ μὲ τὸν *Ἑρμῆν* — τὸ *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Λιακὴν Μαργαρίταν, Παρδαλὸν Γάτον* καὶ *Ἀντιγόνην* — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐριβιάδης* μὲ τὴν *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (τῆς ὁποίας ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα·) — ὁ *Ἥρως τοῦ Σουλίου* μὲ τὴν *Μικρὰν Ἰάτρισσαν* — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων, Ὀχυρὸν Ρόδον, Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ἀγριοβιολέττων* — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα) - ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Πατριὸν Βαρκάρην* — τὸ *Ἀντριώτικο Σῦκο* μὲ τὴν *Κατσαρομάλλων* καὶ *Παρνασσόν* — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρίνον, Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως* καὶ *Χιώτην Σουλιώτην* — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Ἀγριοβιολέττων, Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ* — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Κυκλαδίτην* καὶ *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Ἀθῶαν Ποιμενίδα* — ἡ *Ἀγριοτριαντάφυλλα* μὲ τὸν *Ἀλλοπρόσαλλον* — ὁ *Πατριὸς Βαρκάρης* μὲ τὴν *Συριανὴν Ἀμαζόνα, Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (μὲ τὰ ὀνόματά των) — ὁ *Εὔμαιος* μὲ τὴν *Ἐλαίαν τῆς Ἰθάκης* καὶ *Ἥρωα τῆς Σύρου* — ὁ *Χιακὸς Ὁρίζων* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν, Προκυμαίαν τῆς Χίου, Χιώτην Σουλιώτην* καὶ *Νυκτοκόρακα* — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν, Φάρον τῆς Μυκόνου, Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Κατσαρομάλλω* καὶ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ*

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Στέφανον Δάφνης* ([Ε] τί ὡραῖα ποῦ ἐωρτάσατε τὴν Ἐθνικὴν Ἐορτὴν· φίλησέ μου καὶ τὴν *Μικρὰν Χωριατοπούλαν*·) *Τέμενος τῶν Μουσῶν* (ἔστειλα σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἱππόκηρ τοῦ Ἀστέρος, Νυκτοκόρακα* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι δὲν θά το εἰπῇ σὲ κανένα· δὲν προδίδουν ἔτσι τὰ ψευδώνυμα, καὶ μάλιστα ὅταν τοῖς τα ἐμπιστεύονται!) *Παρήγορον τῶν Θλίψεων* (δὲν πειράζει· κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ· ἔστειλα καὶ τὰ τέσσερα φύλλα·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (ἦτο ἀνάγκη νὰ γράψῃς τόσα, διὰ νὰ δικαιολογηθῇς διὰ τόσω μικρὸν πρᾶγμα; δὲν πειράζει, ἀγαπητή μου·) *Παρθένον τῶν Δασῶν* (ἂν θέλῃς νὰλλάξῃς ψευδώνυμον, ὁρείλεις, κατὰ τὸν κανονισμόν, νὰ πληρώσῃς μίαν δραχμὴν· τὴν πληροφορίαν σου διὰ τὸν *Σιναχωμέρον Πορευτὴν* δὲν δημοσιεύω, διότι δὲν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ὑποθέτεις·) *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (ὡραῖαν Πρωταπριλιὰν σοῦ ἔπαιξεν ὁ θεός σου· μὰ δὲν το ἐνόησες λοιπόν;) *Βάδερ Πάουελλ* (ὡραῖο τὸ Π. Πνεῦμα· ἡ ἐπιστολή σου πρὸς τὸ *Πῶς-μεῖνε* ἐστάλη·) *Βίγλαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ἔμμετρον πασχαλινὴν ἐπιστολήν·) *Ἀπόλλωνα Μουσηγέτην* (καλλίτερα νὰ ἐπαναλίβῃς· σὺ τὴν πρότασιν, ἀφ οὗ παρῆλθε τόσος καιρός·) *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (ἐγὼ ὅμως θὰ ἐπιμείνω χάριν... τῶν μαπῶν σου· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ψιλογραφίαν, οὔτε θὰ σου γράψω ἄλλα Εὔσημα δι' οἱονδήποτε ψιλογράφημα· ναί, εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 132 Ἄσκησιν ἀντὶ «Ἀσέρος» ἐγράφη κατὰ λάθος «Σταυροῦ· ἀλλὰ τὸ λάθος ἐννοεῖται διότι μὲ 4 λέξεις δὲν γίνεται σταυρός·) *Θαλάσσιον Κῦμα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές· πολὺ ἐδυσκολεύθηκα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου· διατί γράφεις τόσον βιαστικά; *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* (νὰ μου φιλήσῃς τὸ ἀδελφάκι σου, ποῦ ἤθελε καὶ καλὰ νὰ μου στείλῃ τὸ καλλίτερο κόκκινο αὐγὸ «τὴ Διαπλασούλα ποῦ γράφει Φασουλάκης·») *Χιώτην - Σουλιώτην* (εἰς κάθε τετράδιον «Μικρῶν Μυστικῶν» πρέπει νὰ ἐσωκλείῃς ἓν 10λεπτον γραμματόσημον· δὲν τὸ λέγει ὁ Ὀδηγὸς;) *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (εὐχαριστοῦμεν ἔλοι·) *Γλυκὺν Ζέφυρον* (αἱ λύσεις ἔφθασαν ἐγκαίρως· περισσότερα ἀφ' ὅσα σᾶς ἔγραψεν ὁ κ Φαίδων περὶ Τέσλα καὶ συγκοινωνίας μετὰ τοῦ Ἄρεως, δὲν γνωρίζω νὰ σοῦ εἴπω· αὐτὰ εἶνε πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπεται κάθε ἀμφιβολία, — ἀλλὰ καὶ κάθε ἐλπίς· [Ε] διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιστολήν·) *Ἀντιγόνην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Μέλλοντα Ναύαρχον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Χιονισμένον Μάϊον* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἄσπρο Κάρβουνο* (ναί, εἶνε εὐέλπιδες ὅσον εἶναι καὶ σύ... Κάρβουνο ὁ περὶ οὗ ἐκωτᾷς, εἶνε ἀγόρι·) *Μικρὸν Ἀνδρίον* (ἔστειλα·) *Ἰλίου Μέλαθρον* (δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ *Σιναχωμέρος Πορευτὴς*·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (κρίμα! ἂν ἐλάμβανα ἐνωρίτερα τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν θὰ τὴν ἐδημοσίευα· τώρα δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε ὀλίγον... ξώπασχα;) *Ἀργυρᾶν Πανσέληνον* (ἀλήθεια, θὰ ἦτο ὀλίγον παράξενον, ἀλλὰ τί πειράζει;) *Τριχυμιώδη Μαλέαν* (χαίρω ποὺ σου ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα· ἐλπίζω νὰ μου γράφῃς σοχνὰ μεθ' ὅλας σου τὰς ἀσχολίας καὶ τὰ μαθήματα·) *Ἀνήσυχον Πνεῦμα* (ἔστειλα· βεβαίως ἔχεις καιρὸν νὰ τῷ γράψῃς·) *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ* (νὰ σου ζήσῃ ἡ ἀνεψούλα· ἡ Κικὴ σὲ εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Λευκοθέαν Κλωσσίδου* (ἔστειλα· τί το ἔκαμες τὸ ψευδώνυμόν σου;) *Πρωρέα* (ἀδύνατον αὐτὸ ποὺ μου ζητεῖς·) *Μαργαριτοφόρον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *7 Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἀπόλου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

148. Λεξίγριφος.

Ἕνα στρατηγὸν ἀρχαῖον εὔκολα θὰ σχηματίσῃς,
Ἂν εἰς ἓν τῶν ἀμφιβίων, μίαν μετοχὴν κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας

149. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα,
τὸ ἄλλο ἀντωνυμία
Τὸ σύνολόν μου νῆσος
τῶν τοῦ Αἰγαίου μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τοῦ Ἀστέρος

150. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς
Πρόσεξε μὴ μὲ διαπράξῃς!
Καβαλλίκευε καὶ φύγε
Τὸ κεφάλι σὰν ἁρπάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος Θηνέως

151. Αἴνιγμα.

Πέντε καὶ τριάντα πέντε
Καὶ πεντήκοντα ἑκτώ·
Τόνομά μου ἂν ρωτήσῃς,
Τόνομά μου εἶν' αὐτό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιτσακόνου

152. Τριπλοῦν Κυβόλεξον.

★ α ★ α
★ ★ α ★ α ★ η ★
★ α ★ α ★ η ★ ★
α ★ α ★ η ★ ★ ★

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τρία ἀλληλένδετα Κυβόλεξα, ἐκ τεσσάρων λέξεων τὸ καθ' ἕν καὶ ἐκ τριῶν τὰ δύο ἀκρινά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συνεφώδους Ἀθήνης

153. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Χώρα — ἄνθος = ὁ κάτοικός της. +
Ἥρως — ἄρβυρον = ἐπίρρημα.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων = Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλία Κ. Παναδήμα

154. Πρόβλημα.

Ἔχει τις ποσότητα αὐγῶν εἰς καλάθιον, τὸ ὁποῖον δὲν χωρεῖ περισσότερα ἀπὸ 200. Εἴτε κατὰ ὀκτάδας, εἴτε κατὰ δεκάδας εἴτε κατὰ δωδεκάδας τὰ μετρήσῃ, πάντοτε περισσεύουν τρία αὐγά. Πόσα ἔχει;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Πουτσκάκι.

155. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Εὑρὲ ἑπτὰ ψευδώνυμα φίλων τῆς Διαπλάσεως διπλᾶ (ἀποτελούμενα δηλαδὴ ἐκ δύο λέξεων, ἐκτὸς τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἄρβυρον, τὸ ὁποῖον ἔχουν μερικά.) Τὰ ἀρχικὰ τῶν πρώτων λέξεων τῶν ψευδωνύμων τούτων ἀποτελοῦν πρόσωπον ἀγαπητὸν εἰς τοὺς φίλους τῆς Διαπλάσεως, τὰ δὲ ἀρχικὰ τῶν δευτέρων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ἴδιον πρόσωπον, ἀλλ' ἀντεστραμμένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγιέως

156. Ἐλλιποσύμφωνον.

υο αω οειεω ο- η- ε.ο· ειο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

157. Γρίφος.

μ ι
Ι λ' μ μ ι ς
μ Ι μ τὶς ι γῆς ι
μ μ ι ι
μ ι
υς χ
υς υς χ χ
υς δὼν υς χ ρε χ
υς υς χ χ
υς χ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καυκασίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 9.

85. Ἀργοστόλιον (Ἀργώ, σ, τό, Λυών.) — 84 Ὄρος-ὄρος. — 83. Σπέρος-ἄσπρος. — 86. Τὸ πουλί. — 87. Τὸ πράσσο.

88. Α Κ Α Σ Τ Ο Σ
Κ Σ Ε Α
Α Σ Π Α Λ Α Ξ
Σ Α Α Ω
Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν
Ο Α Ω Ι
Σ Α Ξ Ω Ν Ι Α

89 - 91. 1, Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό. 2, Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος. 3, Οὗς ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. — 92. Λουκάνικα (ΛΟΥΚΑΝΙΚΑτίνα...) - 93. Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο ἡ φωτιὰ τὸ σιάζει. — 94. Ὑπὸ τοῦ ὄφεως τὸ σχῆμα ὁ διάβολος ἐπείραξε τὴν Εὔαν.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.—Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ ἑβδομαδιαῖον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Δέχομαι ἀνταλλαγὴν Ταχυδρομικῶν δελταρίων μεθ' ὅλων τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως.» — *Διεύθυνσις*: Γ. Β Σουρλῆν, Πειραιᾶ G. B. Sourlis, Pirée Grèce. (Α — 22)

Ἐπιθυμῶ νὰνταλλάξω Μικρὰ Μυστικὰ μὲ τοὺς ἐν Χίῳ καὶ Βάρνᾳ συνδρομητάς. — *Ἄνθος Μαΐου.* (Α — 23)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.